

Text definitiu

text i cançons de
Carlota Subirós Bosch

música de
Xavier Pagès i Corella

CANTÀNIA 2014-2015

Contingut

- 1. Un feix de cartes**
- 2. EBELE...**
- 3. TOT EL QUE ET VULL DIR**
- 4. Una bèstia enorme, de llom brillant**
- 5. EL MÓN ES FA IMMENS**
- 6. La subhasta del peix**
- 7. PALAIA, GAMBA, TURBOT!**
- 8. Una petxina clavada a la muntanya**
- 9. UN PEIX DE PEDRA**
- 10. Una endevinalla**
- 11. TALLO PER ON PASSO...**
- 12. La porta del mar**
- 13. LA SORRA I LA SAL**
- 14. El nostre mar**
- 15. ODISSEA**
- 16. El batec del món**
- 17. VAN I VÉENEN...**
- 18. El paper amarat**
- 19. EBELE, EBELE, EBELE....**
- 20. Comiat**
- 21. AL BELL MIG DE LA TERRA**

1. Un feix de cartes

Apareix una dona d'origen africà. Porta un petit feix de cartes a la mà. S'adreça al públic.

DONA: Bon dia...

Fa poc, al fons d'una vella maleta, vaig trobar aquest feix de cartes, lligades amb una cinta blava.

Vaig començar a llegir-les a poc a poc. De tant en tant tancava els ulls, i nedava una estona dintre de les imatges que m'havien transmès les paraules...

Són cartes que un noi que es deia Khalil va escriure fa uns quants anys a la seva germana Ebele, que llavors tenia nou anys i vivia en un petit poblet de l'Àfrica, amb la seva mare.

La Dona comença a desplegar la primera carta.

Quan escrivia aquestes cartes, en Khalil feia poc temps que vivia amb el seu pare en una ciutat a prop de la mar Mediterrània. I estava fascinat. Volia explicar-li a la seva germana totes les coses noves que descobria cada dia. Però sobretot, volia parlar-li de la descoberta més gran de totes... Era una cosa que ell mai no havia vist abans, i que l'impressionava més que cap altra. Volia parlar-li del mar.

A partir d'aquest moment, la Dona anirà llegint fragments de les cartes. Per la seva manera de passar els fulls, entre carta i carta, és evident que no les llegeix totes, sinó que en tria algunes i en descarta d'altres. Tampoc llegeix les cartes senceres; en va escollint fragments.

.....

2. EBELE...

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

DONA: Estimada girafa, zebra, lleona!

Ebele, fa tant de temps que no et veig, que de vegades em trobo dient el teu nom sense adonar-me'n, com si fos una cançó d'aquelles que canta la mare mentre et va fent les trenes...

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

DONA: Al principi, amb el pare, comptàvem els dies i les setmanes que feia que havíem marxat de casa... “Avui fa una setmana que vam agafar l’avió!” “Avui ja fa un mes que vam sortir de l’Àfrica!”

Ara ja no comptem els dies, Ebele... Ja fa temps que n’hem perdut el compte!

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

No et pots ni imaginar que diferent que és tot per aquí! Tinc por que les paraules em quedin molt curtes per explicar-t’ho, Ebele...

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

Tu, per si de cas, tanca els ulls perquè t’arribi tot el que ressona per darrere de les paraules... És el ritme d’aquesta música el que potser et dirà més coses...

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

COR: *Ebele, Ebele, Ebele, Ebele, Ebele...*

3. TOT EL QUE ET VULL DIR

BARÍTON: *Tot el que et vull dir
em crema la llengua...
Tot el que et vull dir
ho tinc dins del cor...
... ho tinc dins del cor!*

COR: *Tot el que ara veig
i tot el que penso,
i tot el que penso...
és molt més confús
i va més de pressa
que no les paraules
-tan lentes, tan clares...

Però ho vull intentar.
Vull dir-te el que visc...
Vull dir-te el que visc!

Vull fer-te arribar
tot el que m’envolta,
tot el que m’envolta:
com parla la gent,
les coses que em passen,*

*el gust de la fruita,
l'olor que fa l'aire,
i el cel diferent
que es veu des d'aquí...,
... que es veu des d'aquí!*

BARÍTON: *Me n'he anat molt lluny
i tot em fascina.*

COR: *Me n'he anat molt lluny,
i avui tot és nou...*

BARÍTON: *Estic carregat
de força i coratge.*

COR: *Estic impactat
per tot el que veig.*

BARÍTON: *No sé si existeixen*
COR: *paraules per dir-ho.*

BARÍTON: *No sé com escriure-ho*
COR: *ben bé com voldria....*

BARÍTON: *No sé si en sabré...*
COR: *Però ho vull intentar.*

BARÍTON: *No sé si en sabré...*
COR: *Però ho vull intentar!*

COR: *Ebele, Ebele, Ebele...*

4. Una bèstia enorme, de llom brillant

DONA: Ebele, el primer que et vull explicar és tan gran, que no hi cap en una carta! De veritat, és una cosa tan increïble, que no sé ni si te la podràs imaginar...

Jo la vaig descobrir quan feia tres dies que havíem arribat. El pare i jo ens havíem passat el dia caminant, resseguint totes les adreces que teníem apuntades a l'agenda. Semblàvem dues formigues perdudes enmig de la ciutat!

Al vespre, quan el cel ja començava a tenyir-se de colors, vam enfilem uns carrers on hi havia una llum especial. Semblava que hi corria un aire més fresc...

I de sobte, en tombar una cantonada, el vam veure.

Una bèstia enorme, de llom brillant.

Jo n'havia sentit a parlar des que era petit, però no l'havia vist mai.

Ens hi vam anar acostant a poc a poc, deixant enrere les cases, els cotxes, tot el brogit de la ciutat. Teníem els ulls oberts de bat a bat.

Tota aquella immensitat d'escates que s'inflaven i es desinflaven, atrapant la llum...

Tota aquella extensió d'aigua... Tots aquells colors que es transformaven fins a l'infinit...

Jo em vaig quedar mirant la ratlla de l'horitzó, que tallava el cel com un ganivet.

No podia dir res.

Mai no oblidaré aquell moment.

La primera vegada que vaig veure el mar.

5. EL MÓN ES FA IMMENS

COR:

*L'aigua respira...
L'aigua batega...
Tota aquesta aigua,
s'estén davant teu,
s'estén davant teu...
Davant teu!*

*Les ones que ballen,
el sol les pentina.
El vent es desferma,
l'escuma s'arrixa.*

*Els núvols dibuixen
mil formes en l'aire.
El cel és gegant,
no s'acaba mai...
No s'acaba mai!*

*La vista s'eixampla,
respire a fons...
T'adones de sobte*

que ets molt lluny de tot.

*La vista s'eixampla,
el temps i l'espai...
No calen paraules,
tot és al seu lloc.*

*Un dia te'l trobes,
mai més no l'oblides...
Te'l mires amb ganes
i escoltes com canta...*

*Escoltes la calma,
la força i la vida...
El món es fa immens...
...el món es fa immens...
... es fa immens...
... es fa immens...
quan arribes al mar.*

6. La subhasta del peix

DONA: Ebele, el pare ha trobat feina!

Resulta que al port agafen gent per hores, per carregar i descarregar el peix, primer des dels vaixells fins a la llotja, i després, des de la llotja fins als camions.

Els peixos arriben tots encabits en caixes de plàstic. Tot és tan resplendent com al nostre mercat, però en lloc dels nostres colors llampants, dels mangos i les papaies, això d'aquí és un concert de grisos i de marrons: sardines, lluços, rajades, sípies, pops, crancs, llenguados... Tot ben llefiscós i ben brillant, ensalivat pel mar!

La subhasta és com una festa, plena de gent i de xivarri! Hi ha un home que crida el nom i el pes de cada partida de peix i després es posa a comptar enrere, començant per un preu altíssim, que va baixant ràpidament.

A aquest home li diuen l'*encantador*. I els *encantats* suposo que són els compradors, que ho van apuntant tot en una llibreteta. Quan per fi sent el preu que està disposat a pagar, el comprador crida: "Meu!"

7. PALAIA, GAMBA, TURBOT!

COR: *Pagell, tonyina,
aranya, escórpora, cranc!
Sorell, anguila,
bruixa, gall, xoriguer...
Llobarro, musclos, sonso,
sípia, sarg i un bon roger!
Sardina, congre, moixó...
    Sardina, congre, moixó...
Palaia, gamba, turbot...
    Meu!
Mussola, pop, moll de fang...
    Mussola, pop, moll de fang...
Llagosta, lluç, calamar...
    Meu!
Llampuga, orada, besuc...
    Llampuga, orada, besuc...
    Llampuga, orada, besuc...
    Llampuga, orada, besuc...
Calamarins! Calamarins! Calamarins!
    Calamarins! Calamarins! Calamarins!
I un bon rap!
    Meu!*

BARÍTON: *Cent! Noranta-cinc! Noranta! Vuitanta-cinc! Vuitanta!
Setanta-cinc! Setanta! Seixanta-cinc! Seixanta!
Cinquanta-cinc! Cinquanta! Quaranta-cinc!...*

COR: *Pagell, tonyina,
aranya, escórpora, cranc!
Sorell, anguila,
bruixa, gall, xoriguer...
Llobarro, musclos, sonso,
sípia, sarg i un bon roger!
Sardina, congre, moixó...
    Sardina, congre, moixó...
Palaia, gamba, turbot...
Mussola, pop, moll de fang...
    Mussola, pop, moll de fang...
Llagosta, lluç, calamar...
Calamarins! Calamarins! Calamarins!
    Calamarins! Calamarins! Calamarins!
I un bon rap!*

8. Una petxina clavada a la muntanya

DONA: Ebele, hipopòtam, rinoceront, saps què?

Ahir per fi vaig sortir de la ciutat!

No saps les ganes que en tenia... Després de voltar tant, sense mai veure'n al final, havia arribat a pensar que la ciutat no s'acabava mai!

Vam anar a la muntanya amb uns quants companys d'escola. Vam caminar una bona estona, sempre pujant; feia molta calor. Finalment vam arribar a unes roques i ens hi vam asseure. Tot era ple d'aquestes herbes que creixen per aquí i que fan unes olors tan bones. Mira, te'n posaré uns quants branquillons a dins del sobre... Així la carta t'arribarà ben perfumada! La que té les fulles més menudes es diu *farigola*; la de les flors grogues és la *ginesta*; i d'aquesta altra, que és tota verda i punxeguda, en diuen *romaní*...

No trobes que fins i tot els noms fan bona olor?

Jo em vaig estirar a terra, amb els ulls plens de cel. I de sobte vaig notar amb els dits un relleu dur, una petita cresta clavada a la muntanya.

M'incorporo i me la miro amb atenció: és una cresteta blanquinosa, com les dents d'un animal que estigués enterrat de fa molt temps. Començo a rascar-la amb una pedra i a poc a poc es va desfent tot el grumoll de terra resseca que l'envolta. Quan ja la tinc a la mà, la rento amb saliva i veig aparèixer una forma blanca i preciosa...

9. UN PEIX DE PEDRA

DONA: Què hi feia, una petxina, clavada a la muntanya?

COR: *Una petxina...*

DONA: Què hi fa, una espina de peix, convertida en pedra, sota unes mates de romaní?

COR: *Quin gran enigma...*

DONA: És veritat que per aquí on ara hi ha camps i carreteres, fa milions d'anys hi nedaven els dofins?

COR: *Un peix de pedra,
enmig de les roques...*

DONA: És veritat que el món és tan antic? I és possible que hagi viscut uns canvis tan profunds?

COR: *Un peix de pedra,
enmig de les roques...*

BARÍTON: *Tants milions d'anys
que la terra fa voltes...
Tants milions d'anys
que no els puc ni comptar...
Tants milions d'anys
que la vida es transforma...
Tants milions d'anys...
No m'ho sé imaginar!*

COR: *Una petxina,
quin gran enigma...
Un peix de pedra...
Un peix de pedra,
enmig de les roques...*

DONA: Jo em quedo embadalit quan penso que els continents s'han anat bellugant al llarg del temps, i que una petxina que un dia era al fons del mar, milers de segles més tard pot aparèixer al capdamunt d'una muntanya...

BARÍTON: *Quan el temps...
Quan el temps és tan gran,
les paraules s'apaguen...
Quan el temps...
Quan el temps és tan gran,
només podem callar...*

COR: *Una petxina...
Quin gran enigma...
Un peix de pedra,
enmig de les roques...
Un peix de pedra,
enmig de les roques...*

BARÍTON: *Temps infinitament gran,
dins d'aquesta petxina...
Temps infinitament gran,
s'expandeix dintre meu...
Temps infinitament gran,
dins d'aquest gran silenci...
Temps infinitament gran,
si sabem escoltar...*

COR: *Una petxina,
quin gran enigma...
Un peix de pedra...
Un peix de pedra,
enmig de les roques...*

DONA: Quants misteris conté aquest mar, Ebele, aquest mar que es diu Mediterrani perquè està *enmig* de moltes terres... *Al bell mig de la terra...*

BARÍTON: *Quan el temps és tan gran,
les paraules s'apaguen...
Quan el temps és tan gran,
només podem callar...*

COR: *Una petxina...
Un peix de pedra,
enmig de les roques...*

10. una endevinalla

DONA: Te'n recordes d'aquella endevinalla que sempre ens deia l'àvia, Ebele?

"Tallo per on passo, i sense costura, cuso allò que tallo."

Tu i jo no l'enteníem... No hi havia manera que encertéssim la resposta!

I saps per què no l'enteníem, Ebele? Perquè no havíem vist mai el mar!

11. TALLO PER ON PASSO

COR: *Tallo per on passo,
i sense costura,
cuso allò que tallo. (bis)*

DONA: Àvia, són unes tisoires...?

COR: *No!

Tallo per on passo,
i sense costura,*

cusó allò que tallo. (bis)

DONA: És una fletxa, àvia...?

COR: *No!*

*Tallo per on passo,
i sense costura,
cusó allò que tallo.*

Passo...! Tallo...! Cuso...! (bis)

DONA: És una agulla...? Unes alicates? Un ganivet? Què és, àvia?

COR: *Tallo per on passo,
i sense costura,
cusó allò que tallo.*

DONA: Per fi ho he descobert, Ebele!

És un vaixell! Un vaixell en alta mar!

COR: *Sí!*

12. La porta del mar

DONA: L'aigua del mar és tan blava, Ebele... Em sembla que en tota l'Àfrica no hi ha res de tan blau... Només el cel!

Avui a l'escola ens han explicat que, aquest mar (que quan el mires és tan gran, que sembla que no s'acaba mai!), de fet està tancat entre tres continents i només té una porteta, un pas de catorze quilòmetres: l'estret de Gibraltar.

Catorze quilòmetres, imagina't...! Un pas de gegant!

Una porta per on passen tonyines, vaixells, i també persones... Una porta per on l'aigua flueix, des de l'Atlàntic, cap a la Mediterrània...

T'imagines què passaria si aquesta porta es tanqués, Ebele?

La mestra ens ha dit que fa milions d'anys, els continents eren unes plaques immenses que es movien lentament, com la lava d'un volcà. I va arribar un moment que la placa africana va fer una pressió tan forta contra la placa europea, que es va aixecar una barrera de terra, una autèntica presa natural que va tancar l'Estret de Gibraltar. D'aquesta manera, el Mediterrani va quedar segellat, com un gran

llac! I amb l'escalfor del sol, l'aigua es va anar evaporant. Al cap de mil anys, el mar s'havia assecat completament! Es va convertir en una conca desèrtica, a dos mil metres de profunditat, amb el terra esquerdat, cobert de sal.

T'ho imagines, Ebele?

Un desert immens, al bell mig de la terra!

Un desert gegant, entre Àfrica, Àsia i Europa...

13. LA SORRA I LA SAL

COR:

*El mar i el desert,
la sorra i la sal,
la sorra i la sal...
El mar i el desert,
el mar i el desert...
Tan plens i tan buits,,
tan plens i tan buits,
tan plens...

És un pas molt estret,
però separa dos móns.
Un gran pas de gegant,
un gran pas de gegant...
amb un sol horitzó...*

14. El nostre mar

DONA:

Imagina't, Ebele! D'aquest mar, els antics romans en deien Mare Nostrum, *el nostre mar*, perquè hi va haver un moment que tot era seu!

I els romans creien que a banda i banda de l'Estret de Gibraltar hi havia les dues grandíssimes columnes d'Hèrcules, que es deien Kalpe i Abyla, i que marcaven el final del món conegut...

Sovint, quan penso en tot el que ha passat en aquest mar, me l'imagino com un immens escenari d'aigua, recorregut des de fa milers d'anys per viatgers, comerciants, músics, poetes, bandits,

guerrers... Una xarxa de camins que és com una teranyina immensa per sobre de l'aigua, que enllaça ports de més de vint països, on es parlen desenes i desenes de llengües diferents... Un mar carregat d'aventures, d'intercanvis, de negocis, de rivalitats, d'esperances i de naufragis...!

15. ODISSEA

COR: *Kalpe, Motril, Gandia, Amposta,
Portbou, Toulon, Livorno, Messina...*

*Cada ciutat té una història,
que la vincula amb les altres.
Música i ritmes s'escampen per l'aigua
i ens diuen que el mar és ben nostre...
Cada paraula et desperta
somnia, colors, paisatges...
Deixa que l'aigua t'ensenyi
que el mar que contemples, atònit,
és el mar de tots.*

BARÍTON: *Leuca, Vasto
Ancona, Venezia, Trieste...
Zadar, Vlore,
Methoni, Atenes, Kavala...*

COR: *Izmir, Datça, Kumluca, Nicòsia,
Mersin, Payas, Latakia, Aarida...*

*Cada ciutat té una història,
que la vincula amb les altres.
Música i ritmes s'escampen per l'aigua
i ens diuen que el mar és ben nostre.
Cada paraula et desperta
somnia, colors, paisatges...
Deixa que l'aigua t'ensenyi
que el mar que contemples, atònit,
és el mar de tots.*

BARÍTON: *Beirut, Haifa
Hadera, Netanya, Ashkelon...
Arish, Port Fuad,
Damiata, Kafr Galo, El Dabaa...*

COR: *Tubruq, Sirte, Zuwara, Annaba,*

*Alger, Orà, Melilla, Abyla...
Abyla, Abyla, Abyla...!*

BARÍTON: *Abyla, Abyla, Abyla...!*

16. El batec del món

DONA: Avui m'he passat una bona estona assegut davant del mar, Ebele.
I de sobte he pensat que el mar és la memòria del món.
Al mar, tot s'hi escriu. I al mar, tot s'esborra.
Les onades bateguen sempre.
Van i vénen.
Vénen i van.
Les onades s'acosten i s'allunyen...
S'allunyen i s'acosten sense parar mai.
És un moviment constant, que s'obre i es tanca contínuament, com el batec del cor.

17. VAN I VÉNEN, VÉNEN I VAN

COR: *Van i vénen...*

DONA: El sents, Ebele?
Ja ho sé, que al bell mig de l'Àfrica el mar no es veu...
Però se sent.

COR: *Van i vénen...*

DONA: L'anar i venir de les onades és el batec del món.

COR: *Van i vénen; vénen i van...
I vénen...*

*Van i vénen; vénen i van...
Van i vénen; vénen i van...
Van i vénen; vénen i van...
Van i vénen; vénen i van...*

*Van i vénen; vénen i van...
Van i vénen; vénen i van...*

*L'aigua respira,
l'aigua batega...*

*Són les onades,
que sempre ballen, ballen, ballen,
que sempre ballen, ballen, ballen...
que sempre ballen...*

18. El paper amarat

DONA: Avui he anat a dir-li adéu al mar, Ebele.

El pare ha comprat un cotxe de segona mà i demà ens tornem a posar en camí. No sé des d'on t'escriuré, la propera vegada.

En tot cas, tu agafa aquesta carta i toca-la a poc a poc, amb la punta dels dits. Notes les arrugues?

He remullat el full de paper al mar i després l'he posat al sol, perquè s'assequés. Si l'olores, potser t'arribarà una mica de la brisa fresca que sempre acompanya l'anar i venir de les onades...

Quan una cosa està tota mullada, Ebele, diem que està *amarada*. Tota plena de mar.

I quan t'inunda una emoció, també pots dir que estàs *amarat* d'aquell sentiment... Que t'amaren l'enyorança, o el neguit, o l'alegria...

Jo estic amarat de confiança, Ebele.

Ara les coses són difícils, però jo estic amarat de la confiança que tot anirà bé! N'estic convençut! M'amaren l'energia i l'esperança...!

19. EBELE, EBELE, EBELE...

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

DONA: T'envio una abraçada gegant, Ebele.

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

DONA: Abans t'imaginava com una girafa o com una zebra... Ara t'imagino com un glop d'aigua salada!

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

DONA: Estimada germana...

Avui que el deixo enrere, t'envio el mar sencer.

BARÍTON: *Ebele, Ebele, Ebele...*

.....

*La dona plega el full de l'última carta.
S'adreça al públic.*

20. Comiat

DONA. El meu pare i el meu germà van tirar amunt, molt amunt, cap al nord.

Ara viuen a Suècia, a la vora d'un mar molt més fred...

La meva mare s'ha quedat a viure a l'Àfrica... Diu que algú ha de mantenir el foc de casa encès, mentre tota la família s'escampa pel món!

I jo ja fa uns quants anys que vaig venir a estudiar aquí, a la vostra ciutat, i m'hi he anat quedant...

El dia abans de marxar de casa, la mare em va explicar que em va posar Ebele perquè, en la nostra llengua, 'Ebele' vol dir 'gràcia', 'dolcesa, 'benedicció'.

I jo, sempre que em sento perduda, recordo com el meu germà cantava el meu nom i allò que em va escriure en una carta: "Estic amarat de confiança, Ebele... Estic convençut que tot anirà bé!"

Perquè la vida és com el mar...

Plena de d'imprevistos, de moviment, de dificultats...

Però també plena d'històries...

I plena d'alegria... I plena de llum...
I sempre respirant, com les onades...
Les onades que sempre van i sempre vénen...
Les onades que ens uneixen a tots, al bell mig de la terra.

21. AL BELL MIG DE LA TERRA

TUTTI:

*Al bell mig de la terra
la vida sempre es mou!
Al bell mig de la terra,
hi ha el mar, que ho fa tot nou!
La mar fecunda i dolça,
la mar, d'un blau immens...
La mar salada i aspra,
la mar, el temps i el cel!*

*El mar mai no s'acaba,
La vida neix al mar...
El mar ens arrossega,
el mar ens fa somiar!
Si mai tens un problema,
el mar te'l curarà...
Si necessites calma,
al mar la trobaràs...
La trobaràs!*

*Al bell mig de la terra
la vida sempre es mou!
Al bell mig de la terra,
hi ha el mar, que ho fa tot nou!
La mar fecunda i dolça,
la mar, d'un blau immens...
La mar salada i aspra,
la mar, el temps i el cel!*

*Entre Àfrica i Europa,
el mar uneix dos mons.
Molts pobles, moltes llengües
darrere l'horitzó.
El mar té moltes cares,
conté tots els colors...
La mar Mediterrània
és nostra i és de tots.
I és de tots!*

*Al bell mig de la terra
la vida sempre es mou!
Al bell mig de la terra,
hi ha el mar, que ho fa tot nou!
La mar fecunda i dolça,
la mar, d'un blau immens...
La mar salada i aspra,
la mar, el temps i el cel!*

*El mar, la mar...
El mar, la mar...
El mar, la mar...
El mar, la mar...*

El mar!